

ע"פ 2064/14 - בלאל קואסמי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 2064/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: בלאל קואסמי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, בת"פ 2646-03-12, מיום 4.3.2014, שניתן על ידי כב' השופט ר' כרמל

תאריך הישיבה: י"ב בסיוון התשע"ד (10.6.2014)

בשם המבקש: עו"ד יעקב קמר; עו"ד מירב זמיר

בשם המשיבה: עו"ד עדי שגב

החלטה

1. בהחלטתי מיום 19.3.2014, דחיתי את בקשתו של המבקש לעכב את ביצוע עונש המאסר שהושת עליו עד להכרעה בערעור שהוגש על-ידו. עוד קבעתי כי המבקש יתייצב ביום 1.4.2014 לריצוי עונשו. ואכן, המבקש החל בריצוי עונש מאסר בן 4.5 שנים שהוטל עליו ביום 4.3.2014 על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים. ביום 20.5.2014, הגיש עו"ד יעקב קמר, בא כוחו דהיום של המבקש, בקשה לקיים דיון בנוכחותו של המבקש, על מנת לדון מחדש בבקשה

עמוד 1

2. בבקשה נטען כי במועד הגשת הבקשה הראשונה טרם היה סיפק בידי בא כוח המבקש להכין את נימוקי הערעור שהוגש על-ידו, ולפיכך הבקשה לעיכוב ביצוע "לא נומקה... באופן פרטני ומקיף בכל הנוגע לסיכויי הערעור". לאחר עיון בחומר הרב הקיים בתיק זה, הוגשו ביום 7.5.2014 נימוקי ערעור מפורטים, ולשיטתו של עו"ד קמר, נימוקים אלה "משנים באופן דרמטי את הערכת סיכויי הערעור". לפי הטענה, נוהל המשפט באופן שפגע בזכויותיו של המבקש "עד כדי עיוות דין של ממש שנגרם לו". עוד נטען כי בית משפט קמא הסתפק בקביעת מהימנות גורפת לגבי המתלוננים "ולא היתה קביעת מהימנות ספציפית ופרטנית לגבי כל עד בנפרד". נטען בנוסף, כי המתלוננים העלו את שמו של המבקש כמי שירה לעברם ופגע בהם, בבית החולים, שם הוחלט כי הם "יפילו את התיק" עליו. בנסיבות אלה, סבור עו"ד קמר כי האמור בהחלטת מיום 19.3.2014 בדבר סיכויי הערעור שאינם מבטיחים, צפוי להשתנות לאחר הצגת הטיעונים המפורטים בנושא זה.

3. בדיון שהתקיים ביום 10.6.2014, חזר עו"ד קמר וטען כי עדותם של המתלוננים אינה יכולה להתקבל ומדובר בעלילה שנועדה לסחוט כספים ממשפחתו של המבקש. עו"ד קמר טען לקיומם של סתירות רבות בעדותם של המתלוננים, ולשיטתו הם החליטו בבית החולים "לקבוע על מי הם יפילו את האשמה". עו"ד קמר הוסיף וטען, כי הוא אינו חולק על כך שהמתלוננים נפגעו כתוצאה מירי, אך קיימת אפשרות שהם לא זיהו את היורה (שאינו המבקש) או שהם חוששים למסור את שמו. חרף זאת, הוחלט על-ידי המתלוננים לטפול אשמת שווא על המבקש, מתוך רדיפת בצע וניסיון לסחוט כספים ממשפחתו. טענה נוספת שהיתה בפי עו"ד קמר היא כי לא נתגלו על ידיו ועל גופו של המבקש שרידי ירי או טביעת פרופרינט בעקבות הטענה כי הוא החזיק כלי מתכתי בידי, והדבר מלמד כי הוא לא היה היורה.

לעניין הזיהוי, נטען כי אמנם לא היה צורך במסדר זיהוי מאחר שקיימת היכרות בין המתלוננים למבקש, אך ברצונו של עו"ד קמר להביא ראיות חדשות בשלב הערעור לגבי אירועים שקדמו למסדרי הזיהוי, באשר לטענתו הליך זה "זוהם" על ידי אנשי המשטרה. עו"ד קמר טען עוד, כי המבקש היה משוחרר בתנאים מגבילים במשך כשנתיים, אין לו עבר פלילי, והוא אינו מסוכן לכלל הציבור בכלל ולמתלוננים בפרט.

לפיכך, התבקשתי להורות על עיכוב ריצוי עונשו של המבקש.

4. המשיבה מתנגדת לעיכוב הביצוע, ולשיטתה המדובר בערעור הנוגע לקביעות מהימנות ועובדה שנעשו על-ידי הערכאה הדיונית. נטען, כי בית משפט קמא בחן בקפידה את עדויות המתלוננים ורכש להם אמון רב, ומנגד דחה את גרסתו המכחישה של המבקש, כבלתי מהימנה. עוד נטען, כי המתלונן 3 מסר כי הוא לא זיהה את המבקש, ובכך יש כדי לשלול את התזה כי מדובר בעלילה מצידם של המתלוננים. אשר לשרידי הירי ובדיקת הפרופרינט, נטען על-ידי המשיבה כי חלפו למעלה מ-4 שעות עד לביצוע הבדיקה, כאשר לדברי המומחים שהעידו בעניין זה, השרידים מתפוגגים תוך זמן קצר יחסית, וגם ניתן להסירם באמצעי ניקוי פשוטים.

בנסיבות אלה סבורה המשיבה, כי אין מקום להיענות לבקשה ולעכב את ביצוע עונשו של המבקש.

5. כפי שנפסק, לא אחת, נקודת המוצא לדיון בבקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר היא כי נאשם שהושת עליו עונש מאסר לריצוי בפועל יחל בריצוי עונשו מיד לאחר מתן גזר דינו, ואין בעצם הגשת ערעור כדי להצדיק את עיכוב ביצוע העונש (ראו, למשל, ע"פ 5938/12 פלונית נ' מדינת ישראל (23.9.2012); ע"פ 3336/12 רבי נ' מדינת ישראל (24.5.2012); ע"פ 3283/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.6.2013)). עם זאת, רשאי בית המשפט להורות על עיכוב ביצוע העונש, ככל ששוכנע כי במקרה הקונקרטי יש להסיג לאחור את האינטרס הציבורי בביצוע מידי של העונש מפני אינטרסים אישיים ואחרים של הנאשם.

בע"פ 5939/12 פשקוב נ' מדינת ישראל (5.9.2012) ציינתי, בהקשר זה, כי:

"לשם הכרעה בשאלה אם יש לעכב ביצוע עונש מאסר, על בית המשפט לבחון מספר שיקולים ולאזן ביניהם. בין השיקולים המנחים את מלאכת האיזונים ניתן למנות, את חומרת העבירה שבה הורשע המבקש ואת נסיבות ביצועה; את אורכה של תקופת המאסר שנקבעה; את טיב הערעור וסיכויי להתקבל; את עברו הפלילי של המבקש; את התנהגות המבקש במהלך המשפט ונסיבותיו האישיות; וכיוצא באלו שיקולים"

עוד נקבע, כי אין מדובר ברשימה סגורה של שיקולים, ובית המשפט אשר דן בבקשה לעיכוב ביצוע רשאי לשקול שיקולים רלבנטיים נוספים.

6. בעניינינו, מדובר בהרשעה בעבירה חמורה ביותר, חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בגין ביצוע ירי וגרימת חבלה חמורה לשני מתלוננים. המבקש נדון לתקופת מאסר לא קצרה, 4.5 שנות מאסר לריצוי בפועל, ויצוין כי גם המשיבה הגישה ערעור על מידת העונש. בא כוח המבקש השתית את טיעונו על סיכויי הערעור המבטיחים, אך לטעמי מדובר עדיין בהשגה על ממצאי מהימנות וקביעות עובדה שנעשו על-ידי הערכאה הדיונית, חרף טענותיו המלומדות של עו"ד קמר בהקשר זה. בית משפט קמא שמע את העדים והתרשם מהם באורח בלתי אמצעי, ולאחר זאת קבע את קביעותיו, מבלי להתעלם מקשיים מסויימים בעדויות. כידוע הוא, כי בעניינים כגון דא לא תטה ערכאת הערעור להתערב, ולפיכך אין בידי לומר כי מדובר בסיכויי ערעור טובים. הוא הדין לגבי העובדה כי לא נתגלו ממצאים על ידיו, בגדיו וגופו של המבקש, דבר שניתן לו הסבר על-ידי מומחי התביעה (ראו, בהקשר זה, ע"פ 334/02 סיבוני נ' מדינת ישראל (13.1.2003)). נושא מסדר הזיהוי אינו רלבנטי לעניינינו, מאחר שאין חולק כי קיימת היכרות מוקדמת בין המתלוננים לבין המבקש, והטענות בדבר "זיהומו" כביכול של המסדר אינן מעלות ואינן מורידות בנידון דידן.

7. לאור האמור, הנני דוחה את הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש, ואינני רואה לשנות מהחלטתי מיום 19.3.2014. עם זאת, הנני סבור כי יש מקום להקדים את מועד שמיעת ערעוריהם של המבקש ושל המדינה (ע"פ 2700/14), וככל שניתן הדבר מבחינת יומנו של בית המשפט, אבקש כי יקבע דיון עד לסוף שנת 2014.

ניתנה היום, י"ד בסיוון התשע"ד (12.6.2014).
